

Sygn. akt IV CZ 128/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko Z. D.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 lutego 2014 r.,

zażalenia pełnomocnika powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 lutego 2013 r.

**zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób,
że przyznaje ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
pełnomocnikowi powoda z urzędu adw. M. B. wynagrodzenie w
kwocie 5 400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych podwyższone o
23% podatku VAT (łącznie 6 642 zł) za sporządzenie
opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny przyznał ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu pełnomocnikowi powoda z urzędu wynagrodzenie w kwocie 120 zł powiększone o stawkę podatku VAT za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej. Podstawę orzeczenia stanowił § 11 pkt 25 w zw. z § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461; dalej rozporządzenie), gdyż sprawa o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie w kwocie 2 mln zł dotyczyła w istocie zadośćuczynienia związanego z warunkami wykonywania kary pozbawienia wolności, którego to pojęcia nie można ograniczać jedynie do roszczeń związanych z warunkami fizycznymi cel, w których skazani odbywają karę pozbawienia wolności.

W zażaleniu od powyższego postanowienia pełnomocnik powoda wniósł o jego zmianę poprzez określenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu na kwotę 6 642 zł i zarzucił obrazę § 6 pkt 7 oraz § 11 pkt 25 w zw. z § 19 pkt 1 rozporządzenia poprzez zastosowanie stawki stałej w sytuacji, gdy sprawa nie dotyczy odszkodowania lub zadośćuczynienia związanego z warunkami wykonywania kary pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z § 11 pkt 25 rozporządzenia stawka minimalna za prowadzenie sprawy o odszkodowanie lub o zadośćuczynienie związane z warunkami wykonywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania wynosi 120 zł. Określenie „związane z warunkami wykonywania kary...” wiąże podstawę faktyczną żądania zadośćuczynienia lub odszkodowania z powstaniem krzywdy lub szkody wskutek zdarzenia mającego swe źródło w warunkach fizycznych zakładu penitencjarnego. Skazany (aresztowany) zostaje osadzony w zakładzie, w którym standardy wykonywania kary w zakresie wielkości, wyposażenia celi, odżywienia stosownie do stanu zdrowia, opieki lekarskiej i innych świadczeń, do których ten zakład jest obowiązany nie odpowiadają wymogom ustawowym, co powoduje określoną szkodę albo krzywdę. W sprawie niniejszej powód wywodzi roszczenie

o złożenie oświadczenia o przeproszeniu oraz roszczenie o zadośćuczynienie nie przeciwko jednostce penitencjarnej, a przeciwko osobie fizycznej – Dyrektorowi Zakładu Karnego, wskazując na naruszenie jego dóbr osobistych w postaci czci, dobrego imienia i prawa do prawdy w związku z pomówieniem go o przygotowanie zbiorowego wystąpienia przeciwko administracji zakładu karnego. Tak określona podstawa faktyczna, aczkolwiek pozostająca w funkcjonalnym związku z pobytem powoda w zakładzie karnym, wykracza poza ramy określone w § 11 pkt 25 rozporządzenia, wobec czego wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu powinno być określone na podstawie § 11 pkt 2 oraz § 6 – w zależności od wartości przedmiotu sporu w zakresie roszczenia majątkowego. Z zakresu zaskarżenia wynika, że skarżący kwestionuje wysokość wynagrodzenia tylko w zakresie roszczenia majątkowego (2 mln zł), co do którego stawka minimalna wynosi 7 200 zł (§ 6 pkt 7), wobec czego należało orzec jak w sentencji na podstawie powołanego przepisu oraz § 2 ust. 3, § 13 ust. 4 pkt 2 i § 19 rozporządzenia oraz art. 398¹⁶ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.